

Wahhest illus, rõmus, kanna,
Wahhest wõitleb ilma:
Suid, kewwadid ja talwed
Taitwad süggise so salwed.

Armas, Jummal, oita isfi
Aega kalliks piddada,
Wanno, nori, pissofessi
Selle peale mõttelda,
Mis head aasta õppetab,
Aeg tend pea lõppetab.

Kuida sa pühapäeva pühitsed?

Külmas põhja merres Islandi-sare peal astus üks reisija pühapä hommiko ühhe waese urtsiko sisse. Muist perrekonda olli kirriko läinud, muist hakkasid koddoo Jum- mala tenistust piddama. Need taulsid, lug- gesid jutlust ja piddasid palwed öiete kirriko seadust möda. Wanna kotpimme 85 aas- tane issa olli sängis maas, kelle kahwatanud pallest Jummal sanna kuulmisse rõõm otse silma nähtawalt wäljapaistis. Wõeras rei-

siija jäi ka waggasest kulatama ja piddas seal urtsikus likuwa süddamega kirriko-aega.

Märka õh innimenne, ja anna teistele, kes ei wõtta egga mõista luggeda, ka sedda määrgata, kui kallis pühapäwa pühitse- minne, kirrikus káiminne ja kirriko-aia pid- daminne on. Sa ellad õnnistud maal, ol- led jo wannematte wannemattest ristifoggo- dusse rohkema kui rohke õppetusse sees sün- dinud ja ülleskaswanud, ja ommeti so hul- kas on neid weel küllalt, kes ei mõista, ei märka egga tahhagi pühapäwa pühitseda, mis sind ennast wõiks pühitseda, siin aia- likkult ja seal iggaweste õnsaks tehha.

Iggatse Jummal sanna õppetust.

Ühhe waese, hilja pöörnud Neegri káest kússiti, kas temmal omma pitka haigusse aial ka middagi pudust olnud. „Ei, kostis ta; ei ihholikko toidusse polest mitte, agga kül hinge üllespiddamise pärrast kannatasin paljo, sest ma ei sanud sel aial kirriko. Mo hing on árranálgind omma armast Önnisteggijat